

דְּמָעוֹת שֶׁל זָהָב בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ
סִיפּוּרוֹ הַמוֹפְלָא שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא בַר חָמָא

הַדְּלִיקוּ אֶת הַדְּמִיוֹן, יְלָדִים, וּבֹאוּ נִסֵּעַ לְאַחֹר בְּזִמָּן,
אֶל הָעִיר צְפוּרֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַמְּאִירָה...

הָרַב הַגָּדוֹל, אוֹהֵב אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

זֶהוּ רַבִּי חֲנִינָא בַּר חֲמָא, מִגְדוּלֵי
עַם יִשְׂרָאֵל.

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נָתַן לוֹ כַּחַ שֵׁל
גְּבוּרִים אֲפָלוּ כְּשֶׁהָיָה בֶּן שְׁמוֹנִים!
וְהוּא כָּל כֶּךָ אָהֵב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
שֶׁהָיָה מְסִדֵּר אֶת הָאֲבָנִים בְּיָדָיו כְּדִי
שֶׁאִישׁ לֹא יִפֹּל בְּאֶרֶץ הַקּוֹדֶשׁ.

ותור של עֲנוּה מֵהֶלֶב

כְּשֶׁהֲצִיעוּ לְרַבִּי חֲנִינָא לְהֵיטוּת הָרַב
הָכִי מִפְּרָסָם, 'רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה',
הוא וְתֵר מִיד, וְנָתַן אֶת הַכְּבוֹד לְרַב אַחֵר!
'אֲנִי לֹא מְחַפֵּשׁ שְׁלִיטָה וְכָבוֹד', אָמַר
בְּעֲנוּה.

בְּזָכוֹת זֶה, ה' שְׁלָם לוֹ שָׂכָר כָּפוֹל
וְהֶאָרִיךְ אֶת שָׁנוֹת חַיָּיו!

התלמיד שמכר הכל למען התורה

לרבי חנינא היה תלמיד אהוב ומיוחד מאד – רבי יוחנן.
רבי יוחנן מכר את כל השדות שלו רק כדי ללמד תורה!
רבי חנינא למד אותו, אהב אותו, והשקה אותו בדברי תורה כמו שמשקים שתיל של עץ זית קטן.

הַשְׁתִּיל הַזֶּה לְעֵץ עֵנָק

הַשָּׁנִים חָלְפוּ, וְרַבִּי יוֹחָנָן גָּדַל וְצָמַח.
קוֹלוֹ הִתְחַזַּק, חֲכָמָתוֹ הִתְפָּרְסָמָה, וּמֵאוֹת תַּלְמִידִים הִתְחִילוּ לְהִתְאַסֵּף סְבִיבוֹ.
כָּלֵם רָצוּ לִשְׁמָעַ אֶת הַתּוֹרָה הַמְּתוּקָה שְׁלוֹ!

מבַּחַן הַלֵּב שֶׁל הַמּוֹרָה הַזֶּקֶן

פְּתָאוּם, אֲנָשִׁים עוֹזְבִים הַכֹּל וְרָצִים לְשִׁמְעַ רַק אֶת תַּלְמִידוֹ הַצָּעִיר שֶׁל הָרֵב!
תַּחֲשֹׁבוּ עַל זֶה, יְלָדִים:
הֲאִם רַבִּי חֲנִינָא יִהְיֶה עָצוּב? הֲאִם יִרְגִּישׁ קִנְיָה שֶׁתַּלְמִידוֹ תוֹפֵס אֶת מְקוֹמוֹ?

הַקּוֹל הָאֲדִיר מִמֶּרְחָקִים

רַבִּי חֲנִינָא לָקַח אֶת מַקְלוֹ הָעֶבֶה וְהֵלֵךְ לְכִיוּן בֵּית הַמִּדְרָשׁ.
כָּבֵד מֶרְחוֹק הוּא שָׁמַע קוֹל עֲצוּם, רַעַם מְתוֹק מְלֵא בְּאַמוּנָה.
זֶה הָיָה הַקּוֹל שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן, דּוֹרֵשׁ דְּבָרֵי תוֹרָה אֶל מוֹל אֲלָפִים!

אור גדול בבית המדרש

רבי חנינא עמד בפתח. המקום היה המום מאדם.
כלם ישבו צפופים, מביטים בפליאה ובצמאון.
ושם במרכז, כמו נר זוהר מאיר את החשך, עמד רבי יוחנן.

הַדְמָעוֹת שֶׁל הַזֵּקֵן

הַגֶּרוֹן שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא נְוִזְנַק
נְחֲנִזֵק הַתְּרַגְּשׁוֹת.

הַלֵּב שֶׁלוֹ הִתְמַלֵּא בְּהִרְגָּשָׁה
מִתּוֹקָה, וּשְׁתִּי דְמָעוֹת נּוֹצְצוֹת
כִּזְהָב הַתְּגַלְגָּלוֹ עַל זְקֵנוֹ!

הֲאֵם אֵלֶּה דְמָעוֹת שֶׁל
קִנְיָה אוֹ עֶצֶב?

חֶס וְשָׁלוֹם!

"תודה לך, הקדוש ברוך הוא!" "אלה היו דמעות של אושר שמימי!"
"תודה לך ה', שנתת לי חיים ארכים,, לחש רבי חנינא לשמים."
"ברוך המקום שזכה אותי לראות בעיני שיהלמיד שלי גודל ודורש עוד בחיי!"

הנצחון האמתי מכולם

רבי חנינא למד אותנו מהו נצחון אמיתי:

נצחון אמיתי של תורה

- לרצות שהתורה והטוב של ה' יגדלו בעולם
- שמחה עצומה ודמעות אשר כשחבר מצליח

נצחון רגיל בעולם

- לחשב רק על עצמי ("אני הכי הכי")
- קנאה ועצב כשהשני מצליח

עין טובה - הגדולה של הרב

כך הרגיש רבי חנינא הגדול. הוא לא חיפש שימחאו לו כפנים.
השמחה שלו כשראה את רבי יוחנן מצליח ומרבה תורה בישראל, הייתה
גדולה יותר משמחה של אדם המוצא מיליוני מטבעות זהב.

וּמָה קוֹרָה אֶצְלָנוּ בַּחַיִּים?

לְפַעֲמִים הַלֵּב מַעֲמִיד גַּם אוֹתָנוּ
בְּמִבְחָן:

מָה קוֹרָה כְּשֶׁחֶבֶר מְנִיחַ אוֹתָנוּ
בְּמִשְׁחָק, אוֹ מְקַבֵּל צִיּוֹן גְּבוּהַ בְּתוֹרָה?

בְּאוֹתוֹ רָגַע, הַלֵּב קָצַת צוּבֵט...
קָל מְאֹד לְקַנֵּא וְלִכְעֵס.

אָבֵל... מָה רַבִּי חֲנִינָא הָיָה עוֹשֶׂה?

תִּהְיוּ עֲנָקִים, לְמַעַן ה'!

מָחָר, אוֹ אֶפְלוּ הַיּוֹם בַּהֶפְסָקָה - כְּשֶׁתִּרְאוּ חֵבֶר שֶׁהֵצְלִיחַ....
נִסּוּ לְהִגִּיד לוֹ "כָּל הַכְּבוֹד!" מְכַל הַלֵּב וּבְאַמֶּת לְשִׂמְחָה בְּשִׁבְיָלוֹ.
כְּשֶׁאַנְחֵנוּ שְׂמִיחִים בְּהֵצְלַחַת הָאַחֵרִים בְּלִי תַּחְרוּת, הַלֵּב שֶׁלָּנוּ גִּדֵּל,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמִיחַ אֶתְנוּ שְׂמִיחָה עֲצוּמָה!

וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כָּמוֹךָ

הַתּוֹרָה שֶׁל ה' שִׁכְתָּ לְכוֹלָנוּ!

בְּכָל פַּעַם שֶׁנִּפְרָגוּ וְנִשְׁמַח בְּטוֹבָתוֹ שֶׁל יְהוּדֵי אַחֵר - אֲנִיחָנוּ בּוֹנִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.